Nyiregyháza, március 26. 13. szám. V. évfolyam. 1876

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes szám ára 10 kr.)

Kiadó-tulajdonos: Répássi István.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 „
Negyed évre . . . . . 1 „

Szerkesztői iroda és kiadói hivatal, — hová a lap ugy szellemi mint anyagi részét tárgyazó küldemények, ugy szinte a hirdetések s minden felszólamlások intézendők:

n.-debreczeni utcza 1470. számu Figeczky-féle ház.

Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
A kéziratok nem adatnak vissza.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasábos petit-sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszörösnél 4 kr.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb feltételek alatt eszközöltetik.

Minden egyes beiktatás után klucstárlletek 30 kr.

A nyilt-térben minden négy hasábos garmond-sor díja 20 kr.

Az előfizetők, a hirdetések megszabásánál, 20%-nyi kedvezményben részesülnek.

A t. olvasó közönséghez.

Az idők kegyelmével lapunk uj pályafutásának ismét egy negyed éve repült az örök semmiségbe.

Hogy igyekezetünk és szorgalmunk is oda repült volna: itélje meg az olvasó.

Lapunk, megindulásakor, a politikát kizárni igérte keretéből.

Megtartatott.

Méltányos, higgadt állást igért, de mindenekfelett a személyeskedést tüzként kerülni —

Kerültük is.

Hogy mindezeknek daczára, teljes mértékben — tehát feltett akaratunk szerint — az olvasó közönség igényeinek egészben még sem felelhettünk meg: mentsen ki a kivánni valóból ama két szó: idő, viszony.

E két tényező az, mely az akarat elé gördül s mely sokszor a szilárd igyekezetnek is gátat vet.

Sokan talán ez őszinteségnek ily nyilvánulását a mosoly szemüvegén nézik. Mi soha sem; bár tudjuk, hogy mi sem lenne könnyebb, mint nagyhangu szavak által felharangozni a még „noch nie da gewesen"-féle humbugságra a figyelmet s feltéve, hogy mai nap még hitelt nyerve — mi sem lenne könnyebb, mint azt meg nem tarthatni.

Mi nem igértünk nagyot. A tökéletes egész alkotásra soha sem volt erőnk, mint — égig érő reklamok daczára nem volt és nincs senkinek; s épen azért, ilyent jövőre sem igérünk, — nem akarván az olvasó közönséggel szemben az ujságosdit játszani.

Lapunknak ez évfolyamán megindulásakor sokan meghuzták feje felett a halálharangot.

Volt reá némi okuk.

Az életért járó díj kezdetben nagyon sorvasztólag tömörült, — mint minden irodalmi vállalatnál, de melyet aztán kipótolt bennünk az akarat; mert valóban, annak kelle a hiányzó részt pótolni.

És ebben nincs semmi mosolyra késztő. A kitartás mindig erély.

Hiszen azt mi is nagyon könnyen megtehettük volna, és a fővárosi lapok példájára megtehetnénk ma is, hogy czimszallagjainkra tizes numerusok helyett ezeres számokkal sorszámoznánk előfizetőinket, ha mint azok, önnön magunkkal akarnánk bohóskodni, s ily nagy elterjedtségünk közepette arra ébredni fel, hogy lapunk — az ezrekbe menő előfizetők daczára — egy szép évnegyed reggelén megszünt élni.

Mi nem igy számitunk, mert meg kell vallani, hogy nem is vagyunk még oly nagy urai a helyzetnek, hogy az olvasó közönség tömeges pártfogását még mindig ne igényelnénk.

Lapunk tehát, a t. olvasó közönség pártfogása mellett továbbra is élni fog, szokott feltételei és árak mellett: **Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.**

Tartalmát az idők és viszonyok határozzák, melyre nézve a szerkesztőség mindent elkövet. Tesz, a mit tehet, de nem igér.

Nyiregyháza, 1876. márt. 28.

Angyal Gyula,
felelős szerkesztő.

A Tiszapartról.

A fővárosi hirlapokból értesülve, vagy személyesen meggyőződve, a Duna áradásait borzasztóknak ismertük, s rettegve gondoltunk a Tiszára, melynek távoli moraja mintegy már szintén kezdte hangoztatni füleinkbe a memento mori-t.

A moraj s a tompa figyelmeztetés mindig közelebb és közelebb hangzott, mig végre csakugyan előttünk áll.

A Tisza borzasztó! A megbokrosodott hullámok, mint egy halálostor, mérik a csapásokat.

Dombrádon folyó hó 19-én a vészharang kongása még az iskolás gyermekeket is tettre szólitá.

Azóta a töltésen nincs éj, nincs nap.

A közeli és távoli községek kézi és szekeres munkaereje mind a vészhelyen van. Egyik csapat felváltja a másikat, s igy folyik a munka szakadatlanul.

Tökéletes népvándorlás!

Négy-ötszáz munkás dolgozik éjjel-nappal, nem törődve éhséggel, hátrahagyott övéikkel, mert hiszen előttök a legborzasztóbb vész, mely ha gátját töri, a rombolást többé helyre nem állitja, — nincs az a földi hatalom.

E vészes hely, mint jeleztem, Domahidnál van; azon a helyen, a hol az ugynevezett Morotván vagy Holttisza árkán a töltés keresztül vonul.

A töltés e helyen mintegy negyven ölnyi hosszaságban süpped, melynek oka az iszapos talajban rejlik. Itt öszpontosul amaz ember feletti szorgalom.

Öt öles, vastag gerenda czölöpök helyeztetnek a süppedő, szaladó töltés elé, melyek vas fogantyuval köttetnek egymáshoz; hogy erősen álljanak s hogy az elejökbe hordott roppant földet és töltést fenntartsák. Szemeinkkel győződtünk meg, hogy a végzetes süppedés folytán e gerenda-czölöpökből is alig látszik már valami.

Ez azonban el nem lankasztja a munkásokat, s a süppedés és repedéseket szalma, rőzse és földdel azonnal emelni igyekeznek.

Mig e helyen az embererőt meghaladó küzdelem foly, addig az ár szilaj méltósággal üzi játékát, seper és rombol mindent, mit utban talál.

Volt alkalmunk látni ama helyet, hol csak a megelőző napon még a szegény portus-család aludta álmait, de hol ma e helyen öt öles viz kavarog.

E portus-ház elsülyedése borzasztó volt. Mintha a föld nyilt volna meg alatta.

A dühös hullám alólról vágta ki a földet, s szerencse, hogy nevezett család idejekorán megmenekedett.

Szomoru képe ez a valónak.

Viz és viz. A merre a szem be lát, mindenütt csak viz.

Mi lesz ebből! A csapás az ország egyik szélétől a másikig ér. A milliónyi érték hullámok közt hever, s az ebből támadt koldussereg jajszava felhangzik az égig, és csapódik onnan vissza vigasz nélkül az óriási ekhó. Segély sehol, egyedül a hitben, de mely ércz-lapra legyen fektetve bár, ily csapások közepette meg kell annak törni. Most jő e csapás, most, midőn helyzetünk árviz nélkül is a tönkrejutás partjain áll.

A Duna, Rába, Rábcza mindent elöntött. Ha a Tisza bodrogközi gátja valahol kiszakad, vége lesz annak; ha az általunk érintett dombrádi töltés elszakad, ha a megtiszszerezett erő nem lesz képes küzdeni, a hullámok legelső áldozata Dombrád község lesz, s igy tovább.

Igazgató, mérnök, szolgabirók, községi elöljárók mind itt találhatók fel, — nem ritkán furókkal és kapával kezeikben.

Ily önfeláldozást leginkább az igazgatóban tek. Szögyényi Emil urban, a társulat mérnökében Almássy István urban, Dombrádi Gusztáv h. mérnök és Vajda János Dombrád község birójában ismertünk fel, kik a munkálatokat vezetve — éjjeleiket és nappalaikat egyaránt ama gátakon töltik, melyeknek felszinétől a viz alig áll két láb távolságban — tehát oly közel az életkockáztatáshoz.

Nagyon erős és szép dolog. — Ha mentve lesz minden, de mindenkép méltó babéraikon nyugodhatnak.

A viz legközelebb apadást mutat.

Angyal Gyula.

Segélyt mielőbb szerencsétlen felebarátink részére!!!

A hozzánk beérkezett tudósitások szerint, eddig a Tisza két helyen szakitotta el gátját, Zalkodnál, a tulsó oldalon, T.-Eszlárnál az innenső oldalon.

Leirhatatlan azon borzasztó rombolás, melyet e fékvesztet folyam a mondott vidéki falvakon véghez visz. Eddig Zalkod, Viss, Kenyézlő, Szabolcs, Ó és Uj-Vencsellőnek nemcsak határait, de házait is elárasztotta; számtalan házak összeomlottak s eme falvak szerencsétlen lakosai koldusokká lettek és közzülök csaknem $^{1}/_{3}$-ad rész az éhhalállal küzd, elsodorván az ár mindenöket.

A szerencsétlenség még nagyobb fokát érte el az innenső parton levő falvakban, miután T.-Eszlár ugyszólván már egészen rom, melynek lakói benszorulván, az éhhalállal küzködnek, T.-Lök és Nagyfalu szintén hasonló insége helyzetbe jutottak.

Elszorul az ember lelke ama borzasztó látományra, melyet e szerencsétlen helységek képe, s felebarátaink kimondhatlan vesztesége nyujt.

Itt egy csoport nép jajveszékelve, s minden élelmiszer és ruházat nélkül vigyázz, hogy azt nálad én is meg ne találjam.

Most meg a várnagy vetett átható pillanatot a halászra.

— Igen, igen, — folytatja amaz, — te megismerél... Ugy van várnagy; megrablott szüléket látsz bennünk, kik az elorzott kincset keressük, vagy az elorzót magát.

— E helyen itt! — kiált fel most Fekete uram, mintegy már bebizonyitva a halász ez őszinte vallomása által, hogy a jövevények czélja csakugyan Zólyomi lehet.

Zákó uram észrevette azt.

— Vagy itt, vagy máshol. Ha itt nem találjuk, s megpihentünk, tovább megyünk!... Nos, és kegyelmed várnagy, ez őszinte vallomásunkért mit sem ad cserébe?

Fekete uram habozni látszott.

— Nincs mit, — mondá. Ama ránczok e homlokon, melyeket a mult idők emléke szőtt, s melyekről te a gyászt leolvastad, idős ránczok már nagyon, melyek látszanak ugyan még, de nem fáj.

— Boldog vagy, ha családi köröd egységében könnyü a feledés.

— Családi köröm egységében? — Hogy érted ezt? — Kérdé a várnagy mintegy megrettenten.

— Mert van nőd...

— Elég! — kiált fel villámszerüleg Fekete uram, s felemelt jobbjával mintegy hallgatásra készteté a halászt. — Elég! Te

TÁRCZA.

Népdalok.

I.

Beteg vagyok, tudom azt, hogy meghalok,
Azt is tudom, hogy szellővé változok;
Majd eljövök barna kis lány tehozzád,
Várhat én rám odafennt a mennyország.

Vagy elviszlek fel magammal az égbe,
Együtt megyünk az uristen elébe,
Nem kérek én ő töle sem egyebet,
Csak rendelje ott is nékem lelkedet.

II.

Pusztán termett virág az én galambom,
Nincs is párja széles e nagy világon,
Nem hiába mondták hát azt én nekem,
Pusztai szép virágszál a szerelem.

Azt is mondják, hogy elhervad a rózsa,
Elhervasztja a szerelmes nap csókja, —
De hiába mondják azt én nem hiszem,
Mert csók nélkül nem virul a szerelem.

III.

Az estve egy csillag tünt fel az égen,
Nem soká fog ott ragyogni már nékem,
Az este halt meg a kedves galambom,
Boldogságom, csillagomat siratom.

Azt beszélik, ha meghal a legszebb lány,
Fényes csillag tünik fel az ég boltján, —
Az a csillag talán ő lesz az égen,
Mert olyan tüz égett épen szemében.

Apostol Bertalan.

A besztereczi halász.

— Regény. —

Irta: **Angyal Gyula.**

(Folytatás.)

VII.

Zákó uram meredt szemekkel, kérdőleg tekintett az elöre rettegett férfiura.

— Honnan tudom, nemde, azon tünődöl? Másokról és magamról; de fájdalom,... leginkább magamról. Nemde, neked a leányod veszett el?... Csak csendesülj... Lásd én mindent tudok!

— Beszélj!... beszélj, ha mindent tudsz. Mondd meg, hol van ama szivnélküli, ama sátán vérü férfiu, ki egyetlen gyermekemtől megfosztott?

— Hohó jámbor vizlakó, te nagyon is hamar akarsz czélodhoz jutni. Sokszor ki fogod még vetni a hálót e lápokra, mig a várt eredményt feltalálod!

— És te!... te is tehát...

— Nos?... én — semmi. Én magamról nem szóltam semmit.

— Igen, te hallgatsz, de arczod, szemed beszél. Oh jó várnagy te, én sem vagyok roszabb kutató náladdal! Én beléd látok. Te gyászolsz valakit?

— Én?... ha csak ama nehány nyomorult ficzkót nem érted, kiket e csákányosokkal egyszer-másszor agyon verettem!... Ezeket én nem gyászolom.

Zákó uram merően nézett a várnagy szemeibe.

— Várnagy, ismét mondom, te gyászolsz valakit! És mondj bár magadról százszor undoritóbb és embertelenebb dolgokat, melyek benned a szivnélkülit árulják el, te mégis tudsz érezni, s ez érzés a multnak fájó emlékét költi fel benned!

— Keresed, de nem találod, — szólt eröltetett mosolylyal Fekete uram. — Annyiban talán igazad lehet, hogy a nép átkai nem mindig érdemszerüleg hullanak fejemre, de én ezt már megszoktam, s azzal mit sem törődök.

— De a bánat, a boru, mely homlokodat köriti, s melynek idült vonalait semmi kitéréssel sem vagy képes onnan eloszlatni!...

— Azok ott a gond ránczai, melyeket az ember homlokára ama tudat is szőhet, hogy a hajdani kényelmet szolgaisággal kelle felcserélnem.

— Nos, hát miért tevéd ezt?... Nemde, hogy a te lelked is nyomja valami. Ah várnagy, te felismerted bennem a szivvérzés okát,

kétségbe esetten segélyért esedez, amott egy házfedél s ágyak, tovább ismét egy bölcső látható a hullámok között rengeni, mely leirhatlan látvány könnyekre fakasztja az emberi szivet. S mennél tovább megyünk, annál borzasztóbb látványokra bukkanunk, amott ismét a kiéhezett s nekivadult állatok bőgésci teszik borzasztóbbá az anélkül is kétségbe ejtett helyzetet.

Nem lehet szavakat találni, melyekkel tolmácsolni tudnánk szerencsétlen felebarátaink veszteségeit, kiknek annyi évi fáradságaik gyümölcse egy pillanat alatt tönkremegy; a borzasztó árviz által marczangoltatva szét, sőt hány felebarátaink lelik sirjokat e fékvesztett hullámok között, kiknek apróbb családjait a sors megmenti a hullámoktól, de árván hagyja őket, elvesztvén a családapát, ki őket eddig gondosan ápolta atyai szárnya alatt.

Felhivunk azért minden rangu és rendü polgárát hazánknak, megyénk és városunknak, fel minden emberbarátot, adjanak kiki tehetsége szerint segélyt ezen szerencsétlen felebarátaink részére, de adjanak gyorsan, mert itt csak a legnagyobb gyorsaság segithet hasznosan!

A szives adakozásokat lapunk elfogadja és nyilvánosan nyugtázandja.

A „Szabolcs“ szerkesztősége.

KÖZÜGYEK.

Nyiregyháza város képviseleti gyűléséről.

Nyiregyháza város választott közönsége a 800 ezer ftos nagy kölcsön tárgyában f. hó 14-én gyülést tartott. Az elnöklő polgármester által a gyülés megnyittatván, megkezdődött a tárgyalás az osztrák fölöhitelintézet által a városhoz megküldött szerződési minta felett.

Az elnök előadja, miszerint az osztrák földhitelintézet által megszavaztatott a város részére 800,000 frt és a város és az intézet között kötendő szerződés mintája is leküldetett.

Olvastatik a főjegyző által a szerződési minta, melynek tartalmát főbb vonásaiban a következőkben ecseteljük:

1-ör. Adatik a városnak a nevezett intézet által 800 ezer frt 40 évi törlesztésre, oly módon, hogy a törlesztés az intézet tetszése szerint ezüst vagy arany értékben fizettessék.

2-or. Adatik a városnak ezen ércz kölcsön fejébe minden 100 ft. helyett 96 ft. készpénz, minthogy az intézet osztrák valuta szerint fizeti ki ezen összeget a városnak.

3-or. A táblás kimutatás szerint fizet a város évenként 51000 ftot, melybe bele számittatik 5%-es kamat, ¾% törlesztés és ¾% provizió, mégpedig az első részlet fizetés alkalmával fizet a város kamatba 19,935 ft. 65 krt., törlesztésbe 2574 frt., provisióba 2990 frt 35 krt.

Az utólsó részlet előtti fizetés alkalmával pedig — melyet a város 1915-ik évi második felébe leend köteles teljesiteni, october 1-én már kamatba csupán 392 ft. 27 krt, provisióba csak 58 frt 84 krt, mig ekkor már a törlesztésre 25,048 frt 89 kr. esik, az utólsó ráta fizetés alkalmával pedig minden kamat és provisió nélkül fizet a város a végtörlesztésbe 15,690 ft. 88 krt.

4-er. A kötvény a város összes ingatlan vagyonára a város kölcségén tábláztatik be, mely betáblázás alkalmával ugy a bélyeg illeték mint a százalékot a város köteles viselni. Ezenkivül lekötettik a városnak minden néven nevezendő jövedelme.

5-ör. Kiköti a nevezett intézet, hogy azon esetre, ha az intézet jövedelmi adó alá vonatnék, a város a kölcsön arányához képest köteles az intézetnek a jövedelmi adót a többi járadékkal együtt megküldeni.

Felolvastatván a szerződési minta, **Vidliczkay József** képviseleti tag emelt szót, hangsulyozván, hogy ezen kölcsön ércz kölcsön, melyet nekünk vagy arányban, vagy annak megfelelő ágióval kell visszafizetnünk. — **Blahunka József** közbe szól: „Hát mi mit ka punk? — Erre Vidliczkay felvilágositásul adja, hogy a felvételnél nekünk nem adnak ágiót, hanem az osztrák valuta szerint fognak fizetni és pedig 100 ft. helyett 96 ftot osztrák bankóban.

A kamatról és visszafizetésről elmondja, hogy az miként lesz teljesitendő, mint azt már előbb elmondtuk; a provisióra megjegyeztetni kivánja, miszerint itt nem afféle provisiót kell érteni, mint a milyet sensáloknak szoktunk adni, hanem ez minden ilyen nagyobb intézet által szedetni szokott járulék, itt aztán hosszasan fejtegeti az okot, hogy miért szedetik az intézetek által a provisió.

Utána id. Krudy Gyula szólott a tárgyhoz. Eleinte előtte szólóval polemizált, elmondta, milyen nagy fontosságú ezen ügy. Kérdi: nem nyerhetett volna-e a város a magyar földhitelintézettől ily kölcsönt? hol már ugyis jelzálogilag kötelezett a város.

Inditványt tesz, hogy ezen ügy adassék ki a pénzügyi küldöttségnek, ki is 48 óra alatt adjon véleményes jelentést arról, ha valjon nem lehetne-e ennél jutányosabb kölcsönt eszközölni.

A kölcsön minőségét bonczolgatván, azt mondja, hogy az a kérdés, milyen pénzben adatik a kölcsön s minthogy már tudjuk, hogy osztrák bankóban, ő azt ugymond el nem fogadhatja, mert annak alapját nem ismeri s igy értékét sem tudhatja (nagyon igaza van. Csak az a hiba, hogy ezt rendesen csak ugy egy jobb pillanatban szoktuk elismerni.)

Ha nemzeti bankunk leend ugymond, annak értékét szivesen elfogadná.

Kovács Gerő reflectál Krudinak azon kérdésére, hogy nem lehetett volna-e jutányosabb kölcsönt eszközölni másutt. Elmondja a pénz kereső küldöttség utazásait, elmondja, hogy egyetlen intézet sem akart adni 600 ezer forintnál több hitelt városunknak, elmondta, hogy az osztrák nemzeti bank pláne csak 400 ezeret volt hajlandó adni, hogy Debreczen városa, kinek pedig majd 3 annyi a fekvő vagyona mint a miénk, sem tudott 1 milliónál nagyobb kölcsönt kötni, kiemeli, hogy a küldöttség minden áron a m. f. h. intézetnél óhajtotta megkötni a kölcsönt, de az minden fáradozás daczára sem sikerült. Elismeri ugymond, hogy ezen kölcsön terhes, különösen az ágió hullámzása miatt, de kénytelen a város elfogadni különben a mostani rendszer mellett tönkre jutunk. A pénzügyi küldöttség, ugymond, hajlandó elállani javaslatától, hanem akkor a gáncsoskodók teremtsenek olcsóbb kölcsönt, de gyorsan, mig nem késő, mert már ég a ház fejünk felett.

Bodnár István ismét elővette azt a régi dolgot a városháza épitésének helytelenségét, a 1871-ben felvenni szándékolt 800 ezer ftos kölcsönnek meggátlását elsorolva, de rátér a nagy kölcsön felvételének szükségessége bebizonyitására, mit azzal indokol, hogy a város jelenleg havonként csinál 30 ezer forint ujabb-ujabb adósságot, hogy temérdek ideiglenes váltó kölcsönei után fizethesse a 15%-es kamatokat.

Ő, ugymond, nem barátja az adósság csinálásnak, minthogy azonban a városháza épitésével ugy bele sodortattunk az adósságokba, hogy abból más uton ki nem bontakozhatunk, ő is hozzá járul a kölcsön felvételének megszavazásához. Minthogy pedig a kölcsöntadó intézet által fel vagyunk hiva, hogy f. évi április 1-ig nyilatkozzunk, a m. f. h. intézetnek pedig szintén ezen idő tájt kell 11 ezer ftou felül kamat és törlesztést fizetni, oly gyorsan óhajtana az ügyben intézkedni, hogy az addig, mig a fent emlitett fizetési határidő be nem következik, már rendezve lenne s igy megkiméltetnék a város 11 ezer ft. hasztalan kiadástól.

Csudálkozását fejezi ki a felett, hogy előtte szólott Krudy tagtárs ugy neki vágott ezen ügynek, — holott sem a küldöttség, sem a p. ü. bizottság üléseibe részt nem vett — s igy az ügygyel s annak menetével egészen ismeretlen — s itéletet mondott a felett.

Vigyázzunk, nehogy ugy járjunk a habozás miatt, mint a kinek a háza kigyul s mert kevési a háznál levő egy hordó vizet, elmegy 1 mérföldnyire 3 hordó vizért, de mig oda járt, háza egészen porrá égett.

Kovács Gerő figyelmébe kivánja hozni a képviseletnek, hogy bár ezen kölcsön 40 évre lesz felvéve, ha módja lesz a városnak 2 vagy 4 év alatt sőt hamarább is vissza fizetheti.

Krudy visszavonja inditványát, csupán azt jegyzi meg, hogy felszólalása jogosu t volt; mert ugymond „nem azok a felelősek, a kik a mult gyüléseken jelen voltak, hanem mi, akik a kötvény elfogadását megszavazzuk.“

Simon Endre „Minthogy nincs más mód a mocsárból kimenekedni, mint ezen kölcsön elfogadása által,“ ő is hozzá járul, de szerette volna, ha ezen szigoru kölcsönnel szemben, melyet csupán a legszélyesebb gazdálkodás mellett lehet letörleszteni, a város jövendőbeli gazdálkodását illető valamely javaslat tétetett volna.“ — (Több oldalról: „van már három is!“)

Az agió hullámzására vonatkozólag kérdi, nem lehetne-e az intézettel akként kötni, hogy annak meghatározott mennyisége legyen? Mire **Kovács Gerő** megjegyzi, hogy az **lehetetlen**.

Blahunka József: „Szomoru sorsra jutottunk — (több oldalról: hangosabban!) de hát szenvedjünk; azok is, a kik bűnösök; azok is, kik nem. Elfogadja a kölcsönt „mint a melynél jobbat ma Európába nem lehet kötni, hasztalan beszélgetünk mi arról, hogy milyen lesz a mi bankunk, az osztrák bank meg hogy bukik meg, nem érünk mi azzal semmit.

Hanem hát ő kimondja a mit ugy oldalról hall, t. i. hogy már minden fele beszélik, hogy mit fog a város csinálni avval a sok pénzzel, ha megkapja, csillagvizsgáló vagy bábel tornyot fognak-e rajta épittetni, azért jó volna, ha felvilágosittatnék a polgárság ez ügyben; különben „elégedjék meg mindenki azzal, a mit zsebre rakott eddig.“ „Fájdalom — ugymond — ő nem kapott belőle semmit sem.“

Hosszasan beszél a prédákról; hasonlatot hozva azok és városunk között. Felhozza bóldogult Szamuelit, ki, mint ő mondja, azt mondá, hogy ha a város 25 évig neki adná minden vagyonát használatba, kifizetné a város adósságát.

Beszédét azzal végzé, hogy ő a kötvény minta pontonkénti felolvasását kivánja.

Többen, kik a szólásra fel voltak jegyezve, elálltak a szótól.

Haas Mór aggodalmát fejezi ki, nehogy értékpapirokkal fizessen a kölcsönadó intézet, ő is az ágió korlátozását óhajtja.

Bodnár István az elsőre megjegyzi, hogy készpénzzel fognak fizetni; a másodikra pedig kijelenti, hogy valamint eddig, ugy ezután is el fog a küldöttség követni mindent a feltételek enyhitésére; figyelembe ajánlja, hogy ezen kölcsönt idő közben conserválni is lehet, sőt szigoru gazdálkodás mellett hamarább is lefizethetjük.

N. Fel kivánja világositani a képviseletet az iránt, hogy az agió hullámzásátul nincs mit tartania; mert ha az ágió emelkedik, akkor emelkedik minden egyébnek is az értéke, igy a város csupán negative veszthet, lévén a pénz szinte olyan portéka, mint bármi egyéb.

Ez után megkezdődött a pontonkénti felolvasás.

Az első ponthoz **Kovács János** tanár szólott; hangsulyozván, miszerint jó lenne, ha megállapittatnék, hogy ezüst vagy arany ágió szerint történjék-e a fizetés? mert ugymond mióta az arany ágió behozatott, azóta az ezüst ágijója napról-napra hanyatlik.

A 2. 3. 4. 5. 6-ik pontok vita nélkül mentek; a 7-ik pontnál némelyek aggodalmukat fejezték ki azon kifejezés felett, hogy joga van az intézetnek törvényen kivüli eljárást is követni.

Mire Vidliczkay megjegyzi, hogy ez minden nagyobb intézet kötvényébe benne foglaltatik.

Bodnár István mint az oszt. f. h. intézet ügyvédje igazolja és helyesli Vidliczkay állitását.

Krudy Gy. kérdezi, megküldte-e ez intézet a városhoz alapszabályait? mert egy ilyen nagy kölcsön felvételénél az alapszabály ismerete nélkülözhetetlen szükség; pedig ugymond, ő ugy látja, hogy itt még azt sem ismerik.

Vidliczkay erre felhivja a képviseletet, hogy miként akar kölcsönt felvenni, ugy-é hogy azt pontosan visszafizesse, vagy pedig ugy, hogy azt vissza ne keljen fizetni, mert nincs oly intézet a világon, a ki igy adjon kölcsönt.

8. 9. elfogadtatik vita nélkül; a 10-iknél Krudy nehezteli, hogy a regále a kölcsön hipotecájául el nem fogadtatott, még is az intézet által az is leköttetni kivántatik jelzálogul.

Mire Bodnár István megjegyzi, hogy igen is tekintetbe lett véve, mert ellenesetben nem kaptunk volna 800 ezer ft kölcsönt.

A 11-ik pont azon változással lett elfogadva, hogy a jelzálogul lekötött javak, közül a városnak n.-kállói háza kihagyandó, mert ott nincs a városnak háza.

A 12. 13. 14-ik pontok vita nélkül elfogadtattak.

Haas Mór felvilágositást kér arról, hogy az érintett jövedelmi adót ki fogja fizetni?

Válaszul nyerte, hogy a város.

Krudy Gy. Először is hangsulyozza, miszerint itt első helyen a magyar állam érdeke leend sértve. Igen fontos ügy ez, itt vigyáznunk kell; mert, hitelező és adós két külön állam területén lakván (derültség) igen könnyen megeshetik, hogy kétszer fizettetik meg velünk, tudjuk azt, hogy ott az üzleti könyvek szerint, nálunk pedig a finánez, a telekkönyv után veti ki a jövedelmi adót; ezen ügyről positivitást kiván. **Bodnár István** helytelennek találja az aggodalmat, mert ugy mond, nem ösmer törvényt, mely szerint egy rókáról két bőrt lehessen huzni.

(Folyt. köv.)

Irodalom.

Megjelent és beküldetett: **„A magyar ember könytára.“** Szerkeszti Pokorny Jenő. Megjelenik a folyóirat minden hó első napján, egy nyolcz ives füzetben. Előfizetése a lehető legolcsóbb. Egész évre 2 frt, félévre 1 frt. Lapozva nevezett füzetkét, tartalmának érdekességéről győződtünk meg, s mint ilyet ajánljuk az olvasó közönség figyelmébe. Egész füzet ára 25 kr. s megrendelhető **Lafitte** és **Elsner** könyvkereskedésében Budapesten.

— **Magyar közlekedésügy.** (Vasuti, távirdai és postai hazai folyóirat.) Szerkeszti Wührl Jákó. — Tartalma jó, s nem csak az érintett hivatalok embereire, de átalában a nagy közönségre nézve is ajánlatos. Kiadja Budapesten Aigner Lajos.

— **Gyászhangok.** (Deák Ferencz halálára.) Zongorára szerzé Langer Viktor. Táborszky és Parsch zenemükereskedésének egyik leggyöngyebb kiadása. Ajánljuk a közönség figyelmébe.

— **„Petőfi társaság.“** A „P. Lloyd“ egyik közelebbi számában egy rejtélyes hirrel lepi meg olvasóit. Szerinte Jókai Mór urnak valami terve van. Maga köré akarja gyűjteni a „fiatal irókat“, kiknek müveit nem igen veszik a kiadók. A népszerű regényiró-politikus tehát szárnyai alá akarja őket venni, hogy azok ol-

---

megtaláltad a kulcsot, melylyel keblem rejtekébe hatolj. Nekem nincs nőm.

— Meghalt?!..

— Nem. Elvitte, elrabolta Zólyomi.

— Zólyomi! — rivalt most fel egyetembe férj és nő — Zólyomi!

A várnagy semmit sem szólt, csak fejével intett egy néma „igent“, s szemei szórták azokat a szilaj tüzkarikákat, melyek környezetét oly igen megfélemlitték.

Zákó uram talált s mintha nem is értené a várnagy roppant felindulását, reá szegzett szemekkel folytatá:

— És te, ki közelében élsz, lépteit kiséred, még ma sem mostad le a szenyet, melyet csábitásával házadon elkövetett?

— Hm, azt hiszed, hogy eddigelé még lehetséges volt?... még nem. De ne hidd, ha évtizedek gördülnek is az örök semmiségbe, el nem kerüli azt; eddig még mindig várakoztam.

— Oly régen már!... Eh, ha lenni kell legyen. Czélunk egy; rajta!... Az én türelmem nem lesz végnélküli!

— Akkor kár volt ide jönnöd. Nézz engem. Évek óta ölálkodom utánna, hasztalanul. Végre szolgája, várnagya levék. Azt hiszed, hogy birom bizalmát?... Csalatkozol. Kedvencz eszméit követem. Zsarolok, kegyetlenkedem, mint senki más; minden gondolatát kilesem; mindent teljesitek — — — mindent, mindent, mi neki oly vad gyönyört szerez — de bizalmát eddig még nem birom.

— S hiszed-e, hogy azt én valaha birni fogom? — kérdi a halász.

— Alig hiszem. Sokkal kevesebbet forog köztetek, hogysem magát egy ily végzetes bizalomra szerencséltesse. Várjunk. Ennyi a mit tanácsolhatok.

— Tehát te is! — kiált fel a halász önkénytelenül. — Én hiszek neked várnagy. Czélunk egy, a bosszu. Megeskűdnél nekem erre?

A várnagy roppant kérdő szemeket meresztett Zákó uram felé.

— Nos, megeskűdnél, hogy czélunk egy lévén, ki azt megszegi — meghal?

— Esküszöm.

— Nem ugy. Nézd e kardot. Ez Zólyomi tulajdona volt. Rajta czimere is. Erre esküszünk meg mindketten. Jer feleségem, fogd kezedbe a kardot, s tartsd elénk.

Móré Sára, ki az egész beszélgetésnek néma tanuja volt, reszkető kezeibe vette a kardot s azt egy kisded tőkére két férfi közé tette.

— Esküdjünk!

Erre a várnagy és Zákó uram a meztelen aczélra tették ujjaikat, s az eskü megtörtént.

Egészen ujjá született e két férfiu.

— Most végezzünk gyorsan. Van pénzed? kérdé Fekete uram.

— S ha volna?

— Azzal az általam majd reátok küldött csákányosok zsarolásait fokozod. Ha nincs, adok.

— Van.

— Jó. Neveiteket meg kell változtatni, s mint a környék többi lakosainak ajkai, ugy a tietek is telve legyen átokkal és panaszszal, Fekete uram, a várnagy ellen.

Zákó uram bámulva tekintett a szóló felé.

— Ezzel a gyanut háritjuk el, mely amugy könnyen fölkelhetne.

— De a czél, a czél?

— El fog jönni. Ha ma nem, holnap, egy év mulva, tiz év mulva, vagy ha kell, egy egész emberélet korát áldozzuk fel.

— Jól van Fekete uram, mi megegyeztünk. Kegyelmed bent a falak közt, én kint a sivatagon. Bármelyikünknek hozza végzete, a haláldöfést mindkettőnk nevében fogja érezni.

— Felesleges, de legyen. Esküszöm reá. És most megyek. Mi nem ismerjük egymást.

— Megálj még. Mi nemismerjük egymást, de szemeinknek sokszor találkozni kell.

— E kunyhóban találkozunk. Vigyázz. Ha vihar keletkezik; a zápor hull, a szél bömböl, a villám czikázik, mondom, ha éjjente majd olyan idők keletkeznek, melyben még a fenevadak is megreszketnek — e kunyhóban rendesen találkozunk.

— Legyen S a jelszó?

— Válassz te! — szólt a várnagy.

— Legyen tehát. A jelszó **Borbála**!

* * *

Nehány percz mulva a kis fekete lónak csak árnyéka látszott a távol ködében s dobogása már messziről is lábra állitotta a várcselédségét.

— Nikul! — kiált Fekete uram haragtól szikrázó szemekkel, — amott a kunyhóban egy halász lakik. Holnap reggel a taksáért mentek. Három arany. Ha nem tud fizetni, üssétek agyon mint a kutyát, ha fizet, ne bántsátok. Takarodj!

Ez volt Fekete uram első rendelete.

— Hogy hivják a halászt? — kérdi a bámészkodó szolga.

— Eb, hát én tőlem kérded? Menj rögtön s ha a halász nevét holnap meg nem tudom, agyonverlek.

Másnap reggel a csákányos csapat élén Nikul meghozta a taksát.

— Nos, mi a neve a halásznak?

— Káka Mártonnak mondta magát; a felesége Örzse.

— Jól van, holnap reggel elmentek a taksáért. Ha a négy darab aranyat lefizeti jó, ha nem, kötözzétek meg és korbácsoljátok egész idáig.

— Hiszen kegyelmes uram, a taksát most fizette le.

— Eb, hát te határozod azt meg nekem? A taksa itt legyen!

És másnap reggel a taksa ismét lefizettetett Fekete uram kezeibe.

Fekete uram jól játszott.

(Folyt. köv.)

talma alatt felemelkedhessenek a magaságba. A terv — mint értesülünk — abban áll, hogy Jókay ur egy „Petőfi társaságot“ akar alapitani. Rosz nyelvek hozzáteszik, hogy a Kisfaludy-társaság elleni ránkorbló, melyre haragszik, hogy nem őt választotta elnökévé. A Petőfi-társaságnak természetesen Jókai volna mestere, s ami fő, elnöke. Apostolokban sincs hiány. — Szana Tamás beválik az uj társaság Gyulai Páljának, Benedek Aladár pedig a Kisfaludy-társaság Arany Jánosát fogná helyettesiteni, hogy a többi apróságokat ne is emlitsük. — E kitünő erőkkel fogva a munkához, a sikerben nem kételkedhetünk; — szerencsét is kivánunk neki a vállalkozáshoz. Azonban egy szerény megjegyzésünk mégis volna a dologra. És ez az, hogy az ily módon összeakotott társaság csak azon iró nevét compromittálná, kitől nevét vette. Petőfi már 1848-ban (az „Életkérek“-ben) azzal vádolta Jókait, hogy négy „impertinentiát“ követett el ellene. S ha most Jókai saját sértett hiuságának berzenkedéseit s kiskoru, csak az ő kultusában nagy, irók ágaskodásait Petőfi nevének dicsőségével akarja lepleznı, — ez körülbelül ötre kerekitené ki a Petőfi által jelzett sértések számát. 1848-ban Petőfi élt és maga tiltakozott Jókai ur eljárása ellen. Ma nem él többé s így valódi tiszteloinek kötelessége felszólalni nevének ily kétes értékü vállalkozásokra való felhasználása ellen. (N. H.)

* **A „Magyarország és Magyvilág“** tartalma: Szöveg: Goldmark Károly. — Ezüst lakodalmunk napján. (Költ. Lauka Gusztáv.) — Egy fáradt ember naplójából. Ujabb költemény. (Opitzky János.) Folytatás. — A svéd női négyes. (F. J.) — A sága álarczos. Elbeszélés. (Wilkie Collins.) Folytatás. — Nemzeti szinház. (Nemo.) — Giornale La Bandiera.“ Egy lap olasz uti naplómból. (Palóczi Lipót.) — A fővárosból: Hangversenyben. (Porzó.) Irodalmi levelek. — Különfélék. — Sakkfeladvány. — Szórejtvény. — Szerkesztői üzenetek. — Rajzok: Goldmark Károly, a „Sábai királynő“ szerzője. — A budapesti árviz. (Öt képpel.) — A svéd női négyes.

— **Benedek Aladár** „Uj idők“ czimü kedvelt hetilapjának ez évi 12-ik száma a következő változatos és gazdag tartalmat hozza: „A napimádás és a természettudományok“, S. K.-től; „Az öreg almafa“ (ered. költ.), Ilkától; „Olga“ (női jellemrajz) Benedek Aladártól; „Az engesztelő“ s „A bajnok nője“ (Tennyson költeményei) Szulik József forditásában; „Elvesztett ideálok“ (Loy Arthur elbeszége) R. A.-tól. „A nők a nemzetgazdászaton“, Dr. Stein Lőrincztől; „A mostoha anya“ (angol beszélyke); „Irodalmi, társadalmi és müvészeti hirek“; A boritékon: Felhivás; divat-tárcza, Hymen, szám-rejtvény, betü-talány (hérmas jutalommal a megfejtők számára), szikrák, a szerkesztő nyilt válaszai, vegyesek. — Ez elegáns hetilap előfizetési ára évnegyedre 2 frt 50 kr, félévre 5 frt, az év végeig 2 frt 50 kr. Kisebbrangu tisztviselőknek, tanitóknak, olvasó-egyleteknek 20 száztóli engedmény. Kiadói és szerkesztői hivatala: Pest, Ország-ut 45, II. emelet 24. ajtó. Még egyszer megjegyezzük, hogy a most alakult „Feltalálók egyesületé“-nek e lap lesz apriltól rendes közönye, a mi e különben is kedvelt lapnak bizonyára sokak előtt csak uj érdeket kölcsönöz.

Levelezés.

Nyir-Bakta, 1876. márcz. 20-án.*)

F. é. február hóban, Nagy-Kállóban tartott megyegyülés folyama alatt szeretett és tisztelt kormányzó alispán urnak jelentése folytán, hogy a mult évnegyedben megyénkben a halandóság, különösen a pór nép között nagymérvben volt, egyik és másik bizottmányitag oly vádakkal sujtották a járásorvosokat, és oly megszégyenitő határozatot hozott e t. bizottmány e vád alapján, hogy azt védelem nélkül hagyni, tőlem nemtelen lenne.

Az ujabb törvény szerint a járásorvos, mint megyei hivatalnok, ha csak nem megválasztott bizottmányitag, gyülestermében addig van helye, mig egy tárgy szavazásra nem kerül; azért is igen gyéren látjuk képviselve a gyülestermében a járásorvosokat, és csak igy magyarázható, hogy oly vádakat, oly moralis arczon csapásokat lehetett osztogatni, mivel egy járásorvos sem volt jelen, ki önvédelemre felszólalhatott volna, ehez járult még azon sujtó körülmény, hogy derék főorvosunk, ki védelmünkre sikra szállt volna, beteg lévén és a gyülésben részt nem vehetett.

De nem is tudom, mily vádak lehettek azok, mely az egész járási orvostestületre ilyen megszégyenitő határozat hozatalára alkalmat nyujtott, hogy a járásorvos havonként bentazzon minden községet és utazási naplóját a szolgabiróval igazolás végett láttamozza.

A járásorvos szintugy, mint a szolgabiró a megye közönsége által választott megyei hivatalnok és közvetve a kormányzó alispánnak, közvetlenül pedig a megyei főorvosnak van alá rendelve.

Ha már a tek. bizottmány a megyei járásorvosokban oly kevés bizodalmat helyez, hogy azok járásukat pontosan nem látogatják és csak is egy igazolt utazási napló kételyeikre szétoszlató erejü hatással bir, ezen utazási napló, miért épen a szolgabiró és nem a közvetlen elöljáró, t. i. megyei főorvos által láttamoztassék? Szerencse reánk nézve, hogy nem degredáltattunk a csendlegények sorába, kik utazási könyvecskéjüket a községi biró által kötelesek láttamoztatni! Vagy talán biztosb ellenőrzés végett szükségeltetik a szolgabiró láttamozása? Erre azt válaszolhatom, hogy a lelkiismeretes járásorvos, és e megye orvosai, kiket csak ismerek tetőtől talpig mind besületes emberek, kik esküjökhez hü, a megyének rendeleteit pontosan teljesitik anélkül, hogy ellenőrzés szükségeltetne és derék szolgabiránk sokkal miveltebb és gálánt emberek, mintsem az ugy sem szilárd lábon álló orvosi tekintélyt tönkretennék azzal, hogy a község elöljáróitól kérdezősködnék az orvos pontos megjelenését.

Én megsértett érzetemnek addig nem akartam kifejezést adni, mig más megyebeli barátaimtól nem vettem azt a tudósitást, hogy daczára a nagy halandóságnak a pór nép között — az illető megyék nem hoztak ily az orvosokat sujtó határozatot — — — mert másutt nem az orvosok bünrovására irják a pór nép halandóságát — oly lelkiismeretlenek, hogy ily drasticus rendeletre szükség volt?

Volt-e az 1873. év chorela-járvány megszüntetésével egyetlen egy bizottmányi tag, ki az orvosok fáradhatatlan és buzgó tevékenységükért nyilvános ülésben elösmerését nyilvánitotta volna? — és most, hogy a pórnép között a halandóság országszerte nagy, a szabolcsi járásorvosokat ezért — nyilvános ülésben megtámadják! — Nem bénithatná ily egyoldalu eljárás az orvos működését?

Nem az orvosok hanyagságába tessék keresni a hibát, hanem a nép indolentiába. — Szolgálok egynehány példával. — P. község elöljárói jelentenek, hogy községökbe a rüh elterjedt, — én azonnal községökben megjelentem, és a betegeket gyógykezelés alá vettem, mi történt — mai napig is hever a p—i gyógytárban a rendelt szerek. Ugyanazon község elöljárói egy héttel később jelentenek, hogy a himlő községökben járványos. Kötelességemnek tartottam a helyszinén azonnal megjelenni; a sok beteg között csak ketten hozatták a rendelt orvosi szert. — K. községben már 3 év óta a községbiró makacssága miatt a himlőoltást foganatositani nem lehetett — hiába annak minden rendelet.

A járásorvosnak havonkénti beutazása járásának siker nem követheti mindaddig, mig az orvosnak jogába nem álland, a szegényebb sorsu betegeket ingyen gyógyszerrel ellátni. Saját belátása szerint — és nem változtatni a beteget mindaddig, mig a jegyző a bizonylatot megirja, a biró és a lelkész azt aláirja, mi gyakran nemcsak időbe, de a szegényebb embernek pénzébe is kerül.

Még ehez járul, hogy némely járásorvosnak, mint p. o. czikkirónak is 20—21 községe van. Ha ezeket egyenkint minden hónapban be akarja utazni és némely község 3 óra távolságra esik, mily kevés ideje marad a magán praxisra, ide nem számitva a bonczolás és más hivatalos teendőket? és a mellett a járásorvos havonként csak 16 frt 66⅔ kr utiáltalánynyal van ellátva a t. megye részéről, holott legkevésbé is 30 frt szükséges utiköltségre.

Meg vagyok arról győződve, hogy e megye járásorvosai e baj orvoslása végett, a tek. megyebizottmányhoz fog folyamodni, reménlem, jó sikerrel. „Segitsünk magunkon, mily gyakran segitünk más baján.“

Mielőtt czikkemet bevégezném, hangsulyoztatom, hogy távol volt tőlem a t. bizottmány határozatát, megbirálás végett bonczkésem alá venni, tudván azt, hogy csak a legnemesebb intentio a nép javát előmozditó buzgóságából eredve ily határozatot hozott, elöre nem sejtvén, mily moralis ütlegeket osztogatott a járásorvosoknak.

Braun Fülöp,
járásorvos.

*) Czikkiró által kéretik a „Sz. és H. Közlöny“ e sorok átvételére.

Az orvos uraknak talán igazságuk is lehet, miután hazánkban a pór nép között a halandóság még a csecsemő korban előmozdittatik, legegyszerübben csak mindjárt az által is, hogy az anya a hó nyári napokon delben a munkásoknak sokszor felórai járásra is viszi az ebédet, sőt ha megebédelnek, ő maga is segit egy pár órát egésznap künn izzadó férjének, addig pedig a csecsemőt magára hagyja, vagy bezárja a házba, ugy hogy aztán sokszor a teknőből kimászva a hideg földön majd megfagy, sőt néha tökéletesen elbetegesedik, vagy pedig ha kifejlettebb már a gyermek, hogy járkálni tud, ekkor kizárja a házból, ugy hogy aztán a gyermeket a dühöt eb megmarja, sokszor szekér vagy egyébb más oktalan állat által elgázoltatik és nyomorék, minduntalan beteges lesz. — De hát mit is tegyen a szegény anya! Szerk.

T.-Lök Mart. 17. 1876.

Február hó 3-óta, az élet és halál harczát viva küzdünk, városunkat, vetéseinket s szőlőskerteinket végpusztulással fenyegető árviz rohama ellen; éjjel s nappal veritéket hullatva, rang s kor különbség nélkül védjük magunkat, szerelmeseinket s vagyonunkat; rakva egymásután a rögtönzött gátakat oly helyekre is, hol emberek emlékezete óta árviz nem mutatkozott. A serkentés, dob s vészharangok zugása nem hagynak bennünket egy perczig sem nyugodni; igavonó barmaink a folytonos munka alatt már-már kitikkadva vannak.

Azonban ugy látszik — a viz óriási emelkedéséhez mérve, hasztalan minden munkánk és küzdésünk, mert gátjaink nem elég erősek s magasak lévén, ha csak a véletlen rajtunk nem segit, menthetlen veszve van városunk nagy része, többek s talán sokak élete. Eddigelő több ház összedőlve mintegy az élet játékszinpadán kifáradt föld gyermekének csendes elalvása, egyetlen arczizom kinos mozdulata nélkül. Teritőjét népe, a vesztő felek bánatában osztakozva vette körül. Hasonlag koporsóját, mely felett tiszt. Csiszár Imre karászi lelkész ur mondott megható beszédet, a lelkész megtisztelésének indokait szempontjait tárgyalva komoly, igaz vonásokban, korszerü mivelt nyelven. Nagy számu gyászkiséret vitte a temetőbe. Nyugodjanak békén áldott porai.!!!

Ezen a halálnak megszokott eseménye, visszaadta hiveinek kezébe a szabad papválasztás törvényszülte jogát. E jog gyakorolhatásának napjaul Nt. Kozma József esperest ur, márcz. 12-ét tüzte ki. Nyugodtan, egyedül törvényes elökészületeket gyakorolva vártuk mindnyájan a nagy napot. A különben is tültott korteskedésre, rábeszélésre vagy lélek vásárlásra szükség sem volt, de milliók érdeke sem lett volna képes arra csábitani; a tiszta becsületesség utját ismerjük a leg czélhoz vezetőbbnek. Az igazat tagadni nem lehet: fordult elő más név is a megválasztotté mellett, de alig számitásba vehető párt ajkain: ugyhogy belátva ez alig 10 tagból álló párt a megsemmisitő többséget a másik részen, még maga kiáltott éljent ennek jelöltjére.

Ugy márcz 12 ke a nagy nap átalános öröm napja volt. Jó emléke lesz, mig emlékeznünk az ég engedi!—

És jött a másik nap. Egyházunknak volt egy dicsekedése a régiek által tömör falakból épitett tornya; ez századok viharát látszott kiküzdeni, hiszen számos egyházi bajaink között és terheink viselésében csak az nyujtott vigasztaló megnyugtatást, hogy templomunk s ennek tornya erős, épitésőkre vagy csak javitására is kitudja mikor lesz szükség! Iskolát tavaly csináltunk, nem volt reá semmi más alapunk, mint a hivek szives lelkesültsége, mely fedezi az anyagi szükségeket; a paplak melléképületeivel együtt, valamint az iskola melléképületei rozzantak, javitást vagy gyökeres ujjitást igénylők, — mind ez nem ejtett kétségbe, a jövő reménye mindig biztatott. De a márcz 13-iki veszteség is iszonyu romlás, még a jövő segitő kezét is igen-igen messziről láttatja velünk. E torony déli szegletén már a mult őszön lényeges repedés mutatkozott, de bizva az épület massivitásában, veszélytől fenyegetve nem éreztük magunkat. De azért biztositani és megerősiteni az épület beteg részét, e tavasz folytán tervül tüz ük. Hajh! „ember tervez, Isten végez!“ nagyon igaz! márcz 13 án délután 6 óra után kevés sel, borzasztó esemény lármája ütött füleinkbe, „ledült a torony“ rohant a nép, — nem mint máskor kegyes, vallásos érzelemmel: csendesen, — de a borzadály kinos érzetével futva az Ur háza felé. Egy eget verdesö porfelleg jelölte csak, s az egyik harangnak lassu bus kondulása, a nagy halottnak végzetes sorsát. A magán maradt templom szinte megrendült testvére vesztésén! A helyzet első képét leirni nem lehet.

A paplaknak egy sarka, és pedig éppen a leglakottabb szoba, ugy lett a romok alá temetve, hogy abban minden butor darabokra tört, a kár még nincs felszámitva; azonban az egész épület örökre hasznavehetetlenné vált. E sorok irója, egy fél órával az esemény előtt, ötöd magával beszélgetett a bent rom alá merült szobában, de szerencsére fogondnok ur által hivatván, hárman távozánk; a társaság két nő tagja bent maradtak, nő munkákkal foglalkozva; s édesanyám e szavakkal szólitja meg társát,: jerünk ki egy kicsit a szabadba, ugyis setétes az idő. S midőn kiléptek 2—3 percz mulva a toronyból leeső tégla vonta magára figyelmüket, s néznek a toronyra, nyilni kezdettek, ők futottak s 5—6 másodpercz alatt a torony 17 öl magasságban álló csillaga hullott a földre.

Az egész épületben, de szerencsére ezek is a megmaradt részben — csak két ember volt; az alsó zemplénbe kebelezett Kaki szerencsétlen egyház részére kéregetők.

A gerendázat jobbára összetört. Maga a templom is kapott repedést, némelyek szerint veszélyes, de inkább ugy látszik, hogy hajdan azon a végen levő, de onnan elszedett Karzatra járó ajtónak berakott fala szenvedett változást. A miatt, mig kiépittetnék, használhatjuk a templomot. Bár vannak másként vélekedők, kik a közellevő két bolthajtás megpattanását veszélyesnek is mondják; a mihamar kihivandó müértő azonban leginkább megnyugtathatandja a kétkedőket, vagy szintugy kétkedőkké teheti a nyugodtakat.

Ime kedves olvasó! itt a közöröm és a közcsapás, rövid egyszerüséggel.

T.-Lök Mart. 17. 1876.

Február hó 3-óta, az élet és halál harczát viva küzdünk, városunkat, vetéseinket s szőlőskerteinket végpusztulással fenyegető árviz rohama ellen; éjjel s nappal veritéket hullatva, rang s kor különbség nélkül védjük magunkat, szerelmeseinket s vagyonunkat; rakva egymásután a rögtönzött gátakat oly helyekre is, hol emberek emlékezete óta árviz nem mutatkozott. A serkentés, dob s vészharangok zugása nem hagynak bennünket egy perczig sem nyugodni; igavonó barmaink a folytonos munka alatt már-már kitikkadva vannak.

Azonban ugy látszik — a viz óriási emelkedéséhez mérve, hasztalan minden munkánk és küzdésünk, mert gátjaink nem elég erősek s magasak lévén, ha csak a véletlen rajtunk nem segit, menthetlen veszve van városunk nagy része, többek s talán sokak élete. Eddigelő több ház összedőlve mintegy 40 ház melléképületekkel, takarmányokkal vizben áll, s ha a viras főbb részeit védő gátakat a viz szétmállasztja, mi—mint fentebb mondám, a véletlent elszámitva, okvetlen bekövetkezend, a városi épületek $^{9}/_{10}$-e templomokkal, iskolákkal együtt, a habok martaléka lesz.

Valóban szivetrázó eset látni a népet, miként küzd éjjel és nappal ön léte s szeremesei megmentéseért, hogy azok szabad ég alatt ne maradjanak s egy percz alatt miként fosztatik meg a habok által, egész életén keresztül keresett minden vagyonától, kisded lakhelyétől. E szivrázó jelenetet kellene látni, azon megyei közmunkát intéző bizottsági tag uraknak, kik Tisza-Lök város népétől, midőn azt kérék, hogy megyei közmunkájokat, mind addig, mig városukat, a mérnök által kimutatott terv szerint meg nem erősitik, saját védgátjuk felépitésére fordithassák; mint e város siralmas helyzetével ösmeretlenek megtagadták s kérelmökkel — csak egy évet adván meg — elutasitották. Akkor talán, ha az itteni szomoru, szivet mély fájdalommal szakgató jelen körülményt szemeikkel láták, meggyőződnének arról, miszerint abban nincs semmi méltányosság, de igazságosság sem, hogy azon családapa, ki évenként nem hat, de huszonhat sőt több munkanapot minden tavaszszal leszolgál s igavonó barmait lejárja annyira, hogy vele több ideig dolgozni képtelen — addig más határba közmunkára hajtassék, mig magát s családját a mérnök által készitett terv szerint kellő biztosságba nem helyeztetheti. . . . Caveant Consules!

r. l.

A fővárosból.

Tisztelt szerkesztő ur!

A népszinház legérdekesebb ujdonsága e héten a „Vizözön“ volt.

Ritkán arat látványos darab oly határozott, egy perczre sem kétséges sikert, mint Csepregi Ferencz, a népszinház derék titkárának, e legujabb szinműve. A merész cselekményü darab, mely a bibliai történetek közül veszi tárgyát, a vig és komoly müzsa barátságos egyesülését köti meg, mely bár komikumával derült hangulatot keltett, a vallásos kegyelet tárgyait még sem sérti meg. Csepregi ur szinműve oly határozott sikert aratott, hogy ma már minden száj, „árviz“ helyzett „vizözön“-ről beszél.

Már az a meglepő hir, mely e darab szinrehozatalát megelőzte, fölötte alkalmas volt arra, hogy a közönség érdekeltségét a legmagasabb fokra emelje. A nagymérvü előkészületekről, a diszletek és egyébb kiállitás fényéről szárnyaló hirek, a próbák titokszerüsége, melyek el voltak zárva minden laicus fül előtt, mind fokozta a kiváncsiságot. Igy történt, hogy az előadás első estélyén, daczára a borult, esős időnek, már délután nem volt jegy kapható.

Este, pontban hét órakor kezdődött meg a darab, s a nyitány után hirtelen felgördülő függöny egy pompás czédrusliget belsejét tárta fel előttünk, a korhüen jellemzett bibliai nép csoportjával. Kellemes idylli kép lepi meg a nézőket, melynek édes varázsa alatt a régi mythoszi világba képzeljük magunkat, hol a tündérek a pásztorokkal, a satyrok a nymfákkal vigadnak együtt. A hold ünnepén a pásztorok dalát kisérő zene az ártatlanság találó kifejezésével elbájol mindnyájunkat; a halk, mélabús accordok egy csodás harmoniává vegyülnek össze, mely a gondtalan pásztorsip ünnepies hangjával feledteti velünk az élet ridegségét. A pásztorok imájával a hold ünnepe véget ér, s megindul a programm második szakasza: a tündérvölgyi szüret, Gábor angyal földreszállásával. E jelenet, mely nagy hatást idézett elő, a tündérek örömének ével a darab egyik legszebb részletét képezi. Gábor főangyalt, az Ur követjét üdvözlő fanfaronád, a tündér-táncz zenéjével s a „szivkirály“ szüreti dallával költöileg érvényesiti a münek zeneileg itt-ott elnyujtott s egyformaságban eső részét is.

A harmadik szakaszban: a bárkábai bevonulás, s a vizözön rémületes kitörése, teszik a mü leglátványosabb részét. Midőn teljesül az Ur szava s elérkezik a végzetes nap, mely rémületes mennydörgéssel, s czikkázó villámlással veszi kezdetét; majd a zugó eső s tomboló vihar, az emelkedő viz, a rajta lebegő „Noé bárká“-val, igen szép decoratióval mennek végbe.

Ezután a függöny legördül, s a következő felvonásban az elébb csak külsőleg látható bárka, belseje tárul elénk. A tulajdonképeni komikum csak itt veszi kezdetét. Noé ősapánk elrejtett „kosárka szölö“-je idézi elő a bonyodalmat, mert, a tiltott gyümölcstől ugy oda lesz a „jó öreg,“ hogy az „eget is bögönek nézi;“ azután a véletlen találkozások a bárkában, mindenkinek meghozza jövendő párját: Azel, Szem fia elveszi Rachelt és Jónathán Judithot.

A találkozás öröme után pillanat alatt bárka, ketreczek, gyorsan eltünnek a zsinórpadlásra, s minden függöny leeresztés nélkül átváltozva áll előttünk a természet. A darab ezután Noé áldozata s Gábor arkangyal mennybemenetele után véget ér.

A szereplők közül Sziklay Emilia (szivkirály), Együd (Mámor), Karikás (Gábor főangyal), Tihanyi (Noé), és Sólymosi (Jáfet) érdemelnek kiváló dicséretet.

A siker mindentekintetben tökéletes volt és hosszú életet biztosit a „Vizözön“-nek, ugy nálunk, mint a vidéki szinpadokon. Hiszem,

hogy e darabot, melyet Mannsberger jónevű társulata Nyiregyházán is szinre fog hozni, nyájas olvasóink nem mulasztják el megnézni.

Sólyom Jenő.

UJDONSÁGOK.

— **Lapunk** legközelebbi számaiban megjelent Karcsai templom tündérrege irójának neve tévedésből, kimaradt. — A tündérregét — melynek gyönyörü nyelvezete oly ritka és megkapóan szép, — Mikola László barátunk és munkatársunk irta, kitől is e figyelmetlenségért szives elnézést kér a szerkesztő.

(d). **Kossuth levelét**, melyet a nagy számüzött Deák halála után irt Helfy Ignáczhoz: — a legnagyobb érdeklődséggel olvasta a viléki publicum is. De meg is érdemli, mert hej nagyon, nagyon sok keserü igazság rejlik abban; különösen hazánk jelenlegi viszonyait fejtegeti behatóbban, kimondván egész öszintséggel, hogy: ha van valami, ami a népnek fáj, ami bennünket az örvénybe vitt, az akkor nem más volt, mint a jobboldal politikája. A ki nem olvasta még e nagyszerü levelet, annak ajánljuk, hogy olvassa el.

(—) **A pazonyi** helv. hitv. egyházban lelkészválasztási napul f. évi Április hó 2. tüzetett ki.

(—) **Nyiregyházán** is tehát, mint a lapok hirdetéseiből olvassuk, életbe lép az utczák csatornázása. Nagy ideje immár hogy a város emelése érdekében e czélszerü intézkedés, mielőbb és minél sikeresebben létesittessék.

(—) **A kemecsei népbank** szokásos évi közgyülése folyó évi Április 4. a délelőtti órákban fog megtartatni.

(—) **A tavasz első napja** Mart 21. kedélyes változatosságban jelentkezett. Lanyházó eső, napsugár, szél, dara váltakoztak arczulatán. Valódi példaképe a politikai időjárásnak — hazánkban.

(—) **A „Szatmár"** czimü lap legközelebbi száma nekünk ront, a miért lapunk egy csengeri históriát közölt, mely a valóságtól egészen távol áll. Hát hisz ez baj, az igaz, — ha igaz: de hát tudja azt laptársunk igen jól, hogy alaptalan hirek beküldése folytán nem egyszer vezettetett félre már a sajtóirodalom, s nem is mi vagyunk az utolsók. Mindenesetre mély köszönetet kell szavaznunk a hir beküldőjének, ama figyelmeztéssel, hogy másszor vagy igazat, vagy semmit!

† **Gyászjelentés.** Gönczi-Ruszkai gróf Kornis Józefa a maga és gyermekei: Clarisse, Gusztáv és Ágnes nevében, bánatteljes szivvel jelenti felejthetlen férje, illetőleg apjuk Nagy-Kállói Kállay Gusztávnak folyó hó 11-én, életének 55-ik, boldog házasságuk 22-ik évében Meránban hirtelen történt gyászos kimultát. A boldogultnak hült tetemei ugyanott fognak örök nyugalomra letétetni. Az engesztelő szent miseáldozatok április hóban Tisza-Eszláron fognak a mindenhatónak bemutattatni. Kolozsvárt, 1876. márczius hó 13-án.

(=) **Baksay István**, beregmegyei csarodai birtokosnak igen nagy mennyiségü malomtalp és a malomépitéshez szükséges kifaragott bálványfái vannak. Ki ezekből venni óhajt, a további felől levelé által értesülhet. Utolsó posta Surány.

(d.) **A vándor madarak** (= adóhajtók) is megérkeztek a tavaszszal s megkezdték áldásos működésöket a vidéken. Az egész télen át nyugvó dunnák és párnák felczibáltatnak, kideboltatnak, hol aztán annak rendeszerint elárvereztetnek. Nem tudjuk, hogy minő kereset-forrás lebeghet a magas kormány előtt — télen át a néprészére, hogy a nyomorogva átélt hónapok után egyszerre csak hajrá szabadon bocsáttatnak a kopók s pénzt akarnak kisajtolni erővel a — semmiből. Szegény magyar nemzet! te is eldalolhatod bátran, hogy: nem ugy van már mint volt régen, nem az a nap süt az égen. Bizony nem!

(=) **Gyönyörü idők járnak!** Sár és sár mindenhol. A turai töltésen a napokban egy négy lovas hintó dült a sárba lovastul és mindenestül, se baj; nyugodjék az illető. Nyiregy háza város közepén ugyanakkor egy talyigás ló dült le, és valóban, ásóval kellett a habarékból kiásni.

(=) **Ez már mégis sok!** Hogy annyi és annyi figyelmeztetés daczára is a nagy Kallai-utcza-végi hidon még ma sem ég lámpa — szép; hogy e jelzett hid ellopott karfája helyett még ma sem csináltak másat, még szebb, de hogy annyi figyelmeztetés után. midőn az érintett hidról most ismét több karfa ellopatott s az illető hatóság ezzel még sem törödik ez már mégis sok!

(—) **Panaszkodnak** és méltán a vasuti utazók, hogy a közelebbi kisvárdai vásár alkalmával két órával későbben érkeztek be Nyiregyházára, mint a menetrendben meg van állapitva, — hogy továbbá a kocsik nagy részében még világ sem vólt gyujtva, vagy ha volt is, szerencsésen elaludt utközben, — hogy mire a városba beérkeztek, abban az egyiptomi sötétségben és szatmármegyei sárban, — ugy fél tiz és tiz óra tájban — már szállást is alig kaphattak. — Képzeljük, hogy az illető vasuti hivatalnokok a passagierek tulsokaságával mentegetik magukat, de hát nem lehetne-e ilyen esetekben nem pusztán egy, hanem két, sőt három helyben is árusitani s ez által a tolongást és botrányos kérést, valamint a közönség boszantását is elháritani? És akkor a társulat sem volna kénytelelen, a debreczeni vonatról a késedelem miatt lemaradt utasokat saját vonatán Debreczenbe szállitani, — mint ez a nevezett este is történt, minek következtében aztán a reggeli vonat is csak tetemes késéssel indulhatott el Ungvár felé. — Kétségkivül több figyelmet fordithatna és illő sőt méltányos is, hogy több figyelmet fordittson a M. É. K. V. társulat az utazó közönség irányában, ez uton saját érdekének is legbiztosabban adhatván előnyt és felvirágzást. (Több parasztok és katonák, mint utazók.)

(—) **Megháto jelenetnek** voltunk szemtanui a közelebbi napokban. A f. szabolcsi h. h. egyházmegye mart. 14-ki gyülésére egy szegény özvegy tanitónő is bejött Nyiregyházára, hogy ott özvegyi illetékét a gyámoldai pénztárból felvegye, azonban értesült, hogy férje adós maradván a nevezett pénztárba, ez évre nem kap illetőséget. — Midőn e miatt sirva tünődött, hogy már most miként tud haza menni, egyik tanitó P. B. azonnal husz krajczáros aláirásokat eszközölt részére, s számára mintegy hat forintott összegyüjtvén, kimentette a szegény nőt sulyos zavarából.

(—) **A sötétség egyre tart**, és pedig fájdalom, nemcsak a fejekben, hanem az indóháztól a városba vezető országuton is, ha csak az az áldott holdvilág nem oszlatja az éj sötét homáját. Ha jól emlékszünk, a jelezett vonalon összesen 3, mondd: három lámpa szerény világa hinti halvány fényét a passagierek sár, gödör, vizmosás és fabakterkoszorozta pályájára, — egyik oldalán a gyalogutnak kidőit-bedőlt fakorlát, másik oldalán mély s itt-ott vizzel telt árok leselkedik ellenök, — valóban csoda, hogy naponként szerencsétlenség nem történik szegény szánandókon. — De hát miért nem ülnek otthon, miért nem hordanak magukkal kézi lámpát, vagy miért nem járnak fiakkeren, taligán avagy gyalogszánkán, — gondolják magokban a vasuttársulatok. Pedig az az 5—6 lámpa nem igen tenné költségesebbé budgetjöket, s e mellett humánus gondolkozásmódjukról tenne világos tanubizonyságot!

(—) **Soha sincs jó idő**, mindig esik az eső, — az ismeretes népdal jut eszünkbe akarjuk nem akarjuk, naponként, miután alig van 24 óra, midőn az eső és sár áldásában nem részesülünk. Közelebb szinte megsajnáltuk a József estézni más faluba ránduló, s a sebes záportól utban kapott delnőket! Bezzeg aztán ha még nem is mulattak ugy, a mint remélték és óhajtották.

(d.) **A farsangi krónikából**. A b—i izraeliták farsangi vigalmában oly nagy volt a résztvevők száma, hogy hirszerint az inteligentia egy tagja a Hirhordó Sterő barátunk egy 4 éves csecsemővel volt kénytelen járni a dámen-csárdást, mit a jelenlevő dadák nem kis örömére minden utóbaj nélkül teljesitett is Ez is érdem!.

(d.) **Derüre boru.** Egy gy—i földmives, ki a jelenévi sorozás alkalmával már harmadszor ment volna a k—i sorozóbizottság elé, mivel kétszer untauglich volt, mostan a midőn biztosan remélte, hogy végképpen kiszabadul — bekapták, s ez annál leveröbben hatott a fiatal magyarra, mert azon reményben lévén, hogy ujra alkalmatlan leend, jegyet váltott egy deli magyar szüzzel, ki ime mostan anélkül, hogy asszony lett volna, már is — özvegy. Rövid öröm, hosszu bánat!

(d.) **Szerencse.** Nyirbaktán egy izraelita a budai lutrin 1440 frtot nyert s ebbeli örömében ismét hozzáfogott az Orlicé tanár ur eszméjének kiviteléhez s azóta nagyobb pénz összeget is tett a lottóra, azonban — mitsem nyert. „Fortuna szekerén okosan ülj, Hogy le ne fordulj és ki ne dűlj.

(d.) **Statistika.** Egy külföldi tudós kiszámitotta, hogy az összes világrészeken 8 millió hatvanezer bolha működik s ebből 6 millió esik a — nőkre, a többi pedig a férfiak részére marad fenn. Szeretnők tudni, minő eljárást követett a „dr" hogy e nagyszerü s egészen uj felfedezésre jutott?

(d.) **Vigjáték**. Egy comicus történetet hallottunk e napokban Pista öcsénktől, a mely elég vig arra, hogy szomoru ne legyen Don Juan castilliai lovag ugyanis sohajtozni hallotta kedvesét, azon kérdésére, hogy: mi csalhatta le a bájos ajkairól e szivet renditő sohajt, Kelet gyöngyvirága imigy felelt: óh Juan, én boldog vagyok, hisz szerelmedet birom s mégis néha igen boldogtalanaak érzem magamat. — szólj szivem, kiálta a lovag, mit kivánsz? akarod, hogy csillagot hozzak az égről s megkoronázzam vele sötét fürteidet? vagy gyémántot óhajtol, melynek fénye a napsugárt pótolja? — Mindezt nem kérem, suttogta a senorita, hanem adj nekem — egy ibolyaszálat. Notabene ez márczius elején történt. A szerencsétlen lovag bejárta az egész környéket s talált is végre egy szerény szendergő ibolyát. Letérdelt tehát s leheletével addig ápolta a tavasz kedves hirnökét, mig az kelyhét kitárta, ekkor aztán kivette tövestől s megajándékozta vele a büszke senoritát. Még a természet is rabszolgája a szerelemnek!

(d.) **Nyirbaktáról irják lapunknak**: a helybeli kath. lelkész Heves-Baktára tétetvén át, helyetteséül az egri főkáptalan Danderer Ferencz jeles képzettségü papot nevezte ki. Az ifju lelkész még alig egy hónapja, hogy a jelzet községben van s már is birja a közönség szeretetét, s általános óhajt ismételünk, midőn mondjuk, hogy: bárcsak végképpen közöttünk maradna!

(=) **Beküldetett.** T.-Polgáron folyó hó 11-én tartott jótékony czélu tánczvigalomban, mely az akkori rosz idő daczára igen jól sikerült, felmaradt 16 frt a budapesti árvizkárosultak részére felküldetett. Felülfizetések történtek Komjai Ignácz, Munk Károly, özv. Horváth Jánosné, özv. Koller Józsefnő, Broody Mór, Grünfeld Bernát, Broody Bernát, Bittó Sándor, Zatureczky Károly, Körmöndy Ferencz, Balogh Kálmán urak által.

(=) **Egy tizenegy éves** tehénnek tizenkét bornya van. Ez nem humbug, ez igaz. E tehén Onteleken még most is meg van. Három éves korában ellett meg először. Négyszer 2—2-őt, tehát nyolcz, és négyszer 1—1-et.

(=) **A biróválasztások** korszakát éljük. Vigyázzanak a községek, hogy bele ne választszanak. Jelenben a birói hivatal nemcsak a titulussal, de fontos dolgokkal lesz egybekötve.

(d.) **Leányvárnál** a Tisza egyik keskeny gátját áttörve, rohamosan viz alá borította a közelfekvő földeket. Röktön intézkedés tétetvén azonban, nagyobb bajtól nem tartanak. Mint mindenütt a Tisze mentében, ugy itten is örök vigyáznak éjjel-nappal a netalán bekövetkezendő áradás megkátlására.

(—) **Csodaborjár.** A fővárosi napilapok egyikében a következő hirdetést olvassuk: „Büvszer! Egy öreg czigány asszony utasitása és készitése szerint, oly büvszer birtokában vagyok, mely által akár a nő a férfit, akár a férfi bármely nőt magába szerettethet. Egy adag ára 10 frt. „J. J. J." — Ha valamelyik vidéki lap közölne ily ostobaságot, volna mit hallgatni a fővárosi sajtó kezelőitől, kiknek némelyike azonban valószinüleg a reclam kedveért — feloldozottnak véli magát azon kötelességtől, hogy az olvasó közönséget ne tartsa képes mindenféle balgatagság elhivésére. — Különben a humbugok korát éljük, s ki tudja ha nehány tiz frtos banjegy nem vándorol-e a hirdettető tárczájába?

Szerkesztői posta.

— Illy és Bálint urnak Kis Ujszállás. Arról az „Önállás" czimü biztositó és hitelintézet miképeni működéséről kérnénk egy pár igaz szót — talán nem jól állnak az actiák, hogy lapunkat most már a negyed év végén küldik vissza, hogy nincs gazda — stb.

— B. F. urnak Ny.-Baktán. — Jelen számunk tul van terhelve kéziratokkal, ha czikkét ide valahogy be nem szuszakolhatnánk, akkor a jövő számban mulhatatlanul jönni fog: akkor sem lesz az késő. —

— K. L. urnak Gáva: Bocsánat; kiadó hivatalunk nem tudta; ha tehát csakugyan ugy van, hogy a „voltnak" beküldetett, akkor szénánk a legnagyobb rendben van.

— T. Gy. urnak Debreczen. Pénztárnok hiányozván, jó lenne a hiányt betölteni és bennünket előbb, mint az elutazás történik, meglátogatni. — Mert igy eddig sem volt semmi, ezután sem lessz semmi. — Ha kolompos nince, a nyáj szélyel szalad. —

— P. I. urnak Ibrány. Üdvözöljük az ifju harczost az öreg csatárok soraiban! Előre!

— Akarcsai templom irójának. Köszönet a gyönyörü müért, e valódi irodalmi gyöngyért melyet bármelyik ünnepelt irónk örömmel vallhatna sajátjának. Egyik munkatársunk igéretét birjuk e remek költemény kellő méltatására vonatkozólag.

— Angelusnak. Kaptuk, expediáltuk. Merczi, — mondanók, ha történetesen francziák volnának.

— Dara és hara... csupa maskara!

— Hütlen vóltál, légy feledve — verset irni hozzá, miért van hát kedve? Talán nagy mértékben ömlött belé szőlőnedve?

— A nagyrák. Jöni fog adandó alkalommal. — Türelem!

— Pusztainak. Quid hoc?

Üzleti értesités.

A nyiregyházi terménycsarnoknál márc. hó 18-án bejegyzett terményárak.

	Piaczi ár.	Kereskedési ár.
Rozs 100 kilogram	6.50—6.60	6.65—6.75
Buza „	7.30—7.50	8.10—8.50
„ „	0.00—0.00	
Árpa „	5.10—5.30	5.30—5.50
„ „		
Zab „	6.40—6.50	
Tengeri „	4.10—4.15	4.20—4.25
„ „		
Köles „	3.80—4.00	
Bab, tiszta fehér	0.00—0.00	
Bükköny . .	0.00—0.00	7.75—9.00
Káposztarepcze .	0.00—0.00	
Lenmag . .	0.00—0.00	
Komborka . .	0.00—0.00	
Kendermag . .	0.00—0.00	
Mák . . .	0.00—0.00	
Napraforgó olaj 100 kg	00—.00	38.00—40.00
Szesz %	—26½	25

Felelős szerkesztő: **ANGYAL GYULA.**
Fömunkatárs: **Vitéz Mihály.**

HIRDETÉSEK.

Arlejtési hirdetmény.

Sz. kir. Nyiregyháza város K. 1049/1876. számu képviseleti határozatával elrendelte a tokaj-kolozsvári ut városon keresztül vonuló részének, és a szarvasutcza elejének csatornázási kiépitését 1200 folyó ölnyi, továbbá feltöltését és kikövezését 1451 folyó öl hosszuságban. Az ezen 106,018 frtban költségvetéseig megállapitott csatorna-, feltöltés- és ut kövezéshez megkivánható anyagok beszerzését a azok szállitását, továbbá a munkálat végrehajtását nyilvános árlejtés utján kivánja egy vállalkozónak kiadni. Az árlejtés ezen összes munkálatokra nézve f. évi márt. hó 29-én d. e. 9 órakor Nyiregyháza város székházának nagy termében fog megtartatni, melyre a vállalkozni szándékozók, — azon észrevétellel, hogy 10% bánatpénzzel ellátva legyenek, — ezennel meghivatnak.

Kellő bánatpénzzel ellátott zárt ajánlatok az árlejtés megkezdéseig időközben is a polgármesteri hivatalban elfogadtatnak, hol az árlejtési s egyéb feltételek tervrajz és költségvetés a hivatalos órák ideje alatt megtekinthetők.

A zárt ajánlatban az árlejtési összeg, melyért hajlandó az ajánlattevő ezen összes munkákat egyöttesen felvállalni betüvel is, — továbbá, hogy az árlejtési feltételeket ismeri, — világosan ki legyen téve:

Határidőn tul beérkező ajánlatok figyelembe nem fognak vétetni.

Kelt Nyiregyházán 1876. márt. 9-én.

Kiadta:
Sáry Pál,
főjegyző.

80 2—2

Haszonbérleti hirdetmény.

Méltóságos Elek Gusztávné Gízsi Etelka urhölgy tulajdonát tevő Bihar-megyei mező-peterdi és tamási pusztai mintegy négy ezer hold szántó, kaszáló, földbirtokok az azokhoz tartozó lak és gazdászati épületekkel és kir. kisebb haszonvételi jogokkal 1876-ik évi szept. hó 1-től számitólag 12 évi időtartamra haszonbérbe adatnak. A feltételek megtudhatók alólirottnál Nyiregyházán.

Molnár Pál,
meghatalmazott ügyvéd.

(3—3)

Hirdetések
felvételére a legjutányosabb árak mellett ajánlkozik
A „SZABOLCS"
kiadóhivatala.

Debreczen, 1876. nyomatott a részv. társ. könyvnyomdájában.